

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobkyně: **R. U.**, státní příslušnost Nigérie, bytem t.č. Pobytové středisko Havířov, Na kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2011, č.j. OAM-469/VL-19-ZA12-R2-2008 **ve věci mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedla, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl.

Důkazy, které si správní orgán opatřil před vydáním rozhodnutí, nebyly úplné a správní orgán tak nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět, rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 14 zákona o azylu.

Pod bodem III. žaloby uvedla, že dle jejího názoru si správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů, aby v případě její žádosti o azyl mohl objektivně rozhodnout a její žádost bezdůvodně zamítl a mezinárodní ochranu neudělil. Žalobkyně měla zato, že jako účastníci správního řízení o udělení azylu jí nebyl dán adekvátní prostor, aby svá tvrzení doložila, respektive, aby vůbec mohla prezentovat svá tvrzení o perzekuci v zemi původu. V této souvislosti upozornila na ustanovení § 3 správního řádu. Uvedla, že je na straně správního orgánu, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti - pokud o nich pochybuje - obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování. Upozorňovala na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 (dále jen Příručka), články 195 - 219.

Žalobkyně namítala, že žalovaný správní orgán **ani krajský soud** nepřihlédl při svém rozhodování k informacím ohledně situace v Nigérii, konkrétně ke zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2003 a 2004, ze kterých mj. vyplývá, že výsledky vládního snažení o dodržování lidských práv zůstávají špatné a vláda pokračuje v jejich vážném porušování. Nadále dochází k svévolnému zatýkání občanů za pokojné vyjadřování politických a náboženských názorů, natož v situaci, kdy občan vnitřně nesouhlasí s výkonem vojenské služby a morálně ho odmítá. Podmínky ve věznicích jsou velmi drsné, některé osoby zemřely v důsledku špatného zacházení ve vazbě. Soudnictví není nezávislé a vláda odpírá některým občanům právo na spravedlivý a rychlý proces. Z uvedeného vyplývá, že obavy žalobkyně z pronásledování ve státě, jehož občanství má, jsou opodstatněné.

Vytýkala, že správní orgán dále při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal alternativu udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle ustanovení § 14b odst. 1 zák. o azylu. Zdůraznila, že jednala pod hrozbou přímého označení (zřejmě měla na mysli ohrožení života), kdy její matka byla zavražděna skupinou CORTIS. Uvedla, že její jednání po této události nelze označit jako chování příliš racionální, ale impulzivní v reakci na tuto událost. Neobrátila se na příslušné autority své domovské země, jako je policie, škola, Červený kříž, neboť pod nátlakem těchto okolností a přímého ohrožení na životě těmito institucím nedůvěřovala. Tyto autority nedokázaly zachránit její matku a její jedinou ochranou se tak stal její příbuzný, který jí zařídil cestu do Evropy.

Zdůraznila, že správní orgán si v řízení neobstaral žádné dokumenty, týkající se skupiny CORTIS. Správní orgán bez bližší examinace uzavřel, že zde nehrozí reálná obava, že by žalobkyně v případě svého návratu měl být ve svém domovském

státě perzekuována touto skupinou. Uvedla, že je naopak názoru, že tato obava zde hrozí naopak velmi reálně.

Pokud se týká správním orgánem vytýkaným nesrovnalostem v prvním pohovoru a pohovoru opětovném, zdůrazňovala, že od pohovoru prvního v roce 2008 uběhlo značné časové období, přičemž není schopna zopakovat okolnosti ohledně její situaci v Nigérii před jejím odletem do Evropy, ve stejné časové souvislosti. Uvedla, že v hlavních bodech zůstala její výpověď u pohovoru nezměněna. Dovozovala, že v řízení dostatečným způsobem prokázala, že v zemi původu jí hrozí reálná hrozba přímého ohrožení života. Na radu svého příbuzného odletěla do Evropy.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 20.4.2011 popřel žalovaný oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem, dbal na ochranu všech práv garantovaných žalobkyni právním řádem České republiky.

Uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava ze členů organizace Cortis, kteří ji nutili ke členství či vstupu do této skupiny.

Žalovaný sdělil, že vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu skutečností, za jehož účelem byly vedeny pohovory. Dostal svým povinností a kladenými otázkami vedl žadatelku k pravdivému a úplnému vysvětlení jejích důvodů odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dotazy, na které odpovídala v rámci pohovoru, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny možné azylově relevantní skutečnosti. S protokolem o pohovoru byla žalobkyně seznámena, nevyjádřila žádná doplnění, nežádala změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasila, správnost přetlumočeného textu stvrdila svým podpisem. Dále žalovaný uvedl, že v rozhodnutí zohlednil všechny důvody, které žalobkyně sdělila a přihlédl pečlivě a svědomitě ke všemu, co navrhovatelka uvedla. Žalovaný uvedl, že se řádně případem žalobkyně zabýval, posoudil její případ individuálně a její výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informačních pramenů, které popisují jak obecnou situaci v zemi původu, tak konkrétní situaci a možnosti faktické ochrany v návaznosti na případ jmenované. Kromě jiného žalobkyně měla možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Ze všech, dle názoru žalovaného, dostatečných podkladů, je však zřejmé, že závěry, které učinil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jsou správné a rozhodnutí správního orgánu vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobkyni udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které byly dle jeho názoru dostatečně a srozumitelně odůvodněny a vyplývá z nich, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Žalovaný se neztotožnil s žalobními námitkami o nedostatečně zjištěném stavu věci a dodal, že i když se žadatelka obává členů určité organizace, žalovaný správní orgán nedospěl k závěru ve světle informačních pramenů, že by se nemohla ve vlasti domáhat ochrany, či že by jí státní orgány nemohly zajistit přiměřenou ochranu před členy organizace, když ona sama se o nic takového ani nepokusila. Doplnil, že skutečnost, že v zemi původu dotyčné nejsou plně dodržována lidská práva, jak poukazuje v žalobě na zprávy MZV USA, ještě samo o sobě neznámá, že by v jejím případě nastaly azylově relevantní důvody či že by se stát, státní organizace či organizace za podpory státu účastnily perzekuce její osoby dle taxativně vymezených důvodů zákona o azylu.

Co se týče snahy žalobkyně o ospravedlnění rozdílných informací uvedl, že žalovaný nemá za to, že by toto bylo dáno časovými odstupy v konání těchto pohovorů. Žadatelčina výpověď postrádá takové znaky, které by pravdivá a úplná výpověď měla mít. V detailech žalovaný správní orgán znovu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Závěrem žalovaný uvedl, že se domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobkyní v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jejím případě byly dány důvody pro její udělení. Nedomníval, že by správní orgán při svém postupu porušil zákonné normy a nedomníval se, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí MV ČR OAMP nezákonné nebo že by žalobkyně byla nějakým způsobem zkrácena na svých právech. Navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 15.3.2011 č. j. OAM-469/VL-19-ZA12-R2-2008, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

III.

Provedeným dokazováním soud zjistil, že:

- Rozhodnutím Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností, odd. pátrání č.j. CPPH-10167/ČJ-2008-03 ze dne 19.4.2008 žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 17.6.2008.
- Rozhodnutím Policie České republiky, oblastní ředitelství SCP Ostrava ze dne 2.7.2008 č.j. CPOV-7951-10/ČJ-2008-64PV-SV paní U.R., Nigerie, bytem: A. S. 12, Nigerie, státní příslušnost Nigerie, číslo cestovního dokladu X bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č.326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území byla stanovena na 18 měsíců. Podle § 118 odst. 1 zákona číslo 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 5 téhož zákona, byla

stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

- V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.6.2008, která byla sepsána odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšší Lhoty dne 23.6.2008 žalobkyně uvedla, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Vlast opustila 16.2.2008. Asi před dvěma lety opustila školu, protože nějaká skupina lidí chtěla, aby se k ní připojila. Tito lidé pili lidskou krev a kvůli tomu zabíjeli lidi. Odmítla to, protože je křesťanka. V lednu 2007 odjela do Lagosu za svou matkou. Její matku zabili a zanechali dopis, že pokud se nevrátí do Beninu, kde chodila do školy, tak ji zabijí. Šla za strýcem a on jí pomohl dostat se do ČR. V případě návratu do vlasti se obává, že by byla opět hledána lidmi, kteří by ji mohli zabít. Žalobkyně důvody udělení mezinárodní ochrany nepsala vlastní rukou, když údajně neumí psát.

- Do protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR ze dne 1.7.2008 žalobkyně uvedla, že z Nigérie odjela 17.2.2008, odletěla do Istanbulu a poté do ČR. Měla vízum za účelem léčení. Vízum si vyřídila na české ambasádě v Abuiji. Patří k etniku Edo. Má pět let základní školy a dva roky střední školy. Školu nedokončila, když měla problémy s určitými lidmi na škole. Tito lidé jí řekli i její přítelkyni, že pokud se k nim nepřidá, zabijí je. Popálili jí nohu žhavou žehličkou, byli to studenti školy, kteří byli starší než ona. Třikrát za ní byli v pokoji ve škole, potřetí jí pohrozili, že když se k nim nepřipojí, tak ji zabijí. Společně utekly do Lagosu. Nejprve odjela k otci do Beninu a poté k matce do Lagosu. Policii neoznámila, že jí je vyhrožováno. U otce žila dva měsíce. V době, kdy žila u otce v Beninu, žádné problémy neměla. V Lagosu u matky nepracovaly, matku zabili lidé z její školy. Neví, jestli vraždu vyšetřovala policie, když byla i s přítelkyní u strýce v Lagosu do února 2008. V únoru 2007 jí strýc v Lagosu vyřídil pas. Vízum získala až 18.12.2007, cestovala sama, strýc je poslal postupně. V ČR si vzala po příjezdu z letiště taxi a odjela do nějaké ubytovny. Tam platila každý den 200,- Kč na ubytování a čekala na svou přítelkyni. Pak bydlely spolu na ubytovně. Rozhodla se, že požádá o mezinárodní ochranu poté, co je zadržela policie. O mezinárodní ochranu nepožádala ihned po svém příjezdu do ČR, protože o takové možnosti nevěděla. V podání žádosti jí nic nebránilo. Nechce se vrátit do Nigérie. Problémy se státními orgány ve vlasti neměla. Žalobkyně tvrdila, že pokud by se vrátila do Nigérie, asi by jí hledali a zabili.

- Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2008 č.j. OAM-469/VL-19-12-2008, kterým žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobkyní byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., podala žalobkyně žalobu, která byla projednána Krajským soudem Ostrava a rozsudkem ze dne 29.7.2010 č.j. 60Az 55/2008-27 soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2008 č. j. OAM-469NL-19-12-2008 se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že na základě výše uvedeného třístupňového testu vyplývajícího z § 16 odst. 2 zákona o azylu považoval soud v projednávané věci za nesporné, že žalobkyni hrozí vyhoštění, a že mohla podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Spornou je pouze otázka, zda žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu "pouze" s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalovaný správní orgán považoval pro splnění třetí podmínky dostačující bezprostřední pohnutku, která žalobkyni k

podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedla. Žalobkyně však v pohovoru se žalovaným uvedla i řadu skutečností, které by mohly být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany (byť posouzení, zda opravdu představují důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, bude předmětem dalšího řízení), přičemž žalovaný správní orgán se jimi vůbec nezabýval. Ke kasační stížnosti žalovaného ve věci rozhodl NSS usnesením ze dne 27.10.2010 tak, že kasační stížnost pod bodem I. odmítl pro nepřijatelnost.

- Žalobkyně do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaného Odborem azylové a migrační politiky MV ČR, prac. OAMP Zastávka dne 9.3.2011 uvedla, že žila ve státě Edo. Nepamatuje si, kdy nastoupila do školy. Má čtyři roky vysoké školy. Školu nedokončila, odešla po druhém roce. Její matka žila v Lagosu. Nigérii opustila 17.2.2008. Když chodila na College of Education, měla problémy. V 1. ročníku za ní přišli lidé ze spolku Cortis. Chtěli, aby se k nim připojila. Je z křesťanské rodiny, tak se k nim nepřipojila. Řekli, že ji zabijí. Vyhrožovali jí i v době, kdy byla v 2. ročníku školy. Přestala do školy chodit. Vrátila se k otci do Beninu a následně v lednu 2007 odešla do Lagosu k matce. Její matka byla zabitá, lidé tam nechali vzkaz, že pokud se nevrátí do školy a nepřidá ke skupině, tak ji zabijí. Neobrátila se na Policii s žádostí o pomoc, protože se těch lidí bála. V době, kdy bydlela ve škole na ubytovně, ji tito lidé bili, a to neustále, víceméně každý den. Způsobili jí tak modřiny, žádné vážné poranění. Tito lidé ji též popálili. Není jí známo, zda policie vyšetřila smrt její matky. Pohřbu matky se nezúčastnila, když byla již v ČR. V případě návratu do vlasti se bojí, že ji zabijí, že ji opět budou nutit ke vstupu do Cortis. Její přítelkyně Faith měla stejné problémy, v současné době s ní není v kontaktu. V žádné africké zemi nemá příbuzné, příbuzné nemá ani v ČR. Ve vlasti nebyla politicky aktivní, neměla potíže se státními orgány. Nechce se vrátit zpátky do země.

- Rozhodnutím žalovaného ze dne ze dne 15.3.2011, č.j. OAM-469/VL-19-ZA12-R2-2008, které žalobkyně napadla žalobou ze dne 28.3.2011, žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán nedospěl k závěru, že jmenovaná je pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a/ zákona o azylu. Rovněž nedošel k závěru, že by jmenovaná mohla ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b/ zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Po provedeném řízení správní orgán konstatoval, že žadatelčina výpověď postrádá takové znaky, které by pravdivá a úplná výpověď měla mít. Její výpovědi obsahují výrazné nesrovnalosti, nelogičnosti a v zásadních záležitostech odporují informacím, které správní orgán shromáždil. První a naprosto nelogickou informací, kterou žadatelka sdělila, má být skutečnost, že neumí psát. Žalovaný uvedl, že se zdráhá uvěřit tomuto tvrzení, neboť žadatelkou proklamované skutečnosti, které ji

donutily utéci z vlasti, se měly odehrát během jejího studia na vysoké škole. Další nepříliš důvěryhodnou informací byla odpověď žadatelky na její nejvyšší dosažené vzdělání, kdy uvedla, že absolvovala čtyři roky vysoké školy a následně vypověděla, že na konci druhého ročníku ze školy odešla. Žadatelka nebyla v doplňujícím pohovoru schopna lokalizovat stát svého narození a pobytu, ačkoliv v prvním pohovoru toto zvládala bez problémů. Další výrazné rozpory nastaly během výpovědi žadatelky týkající se nátlaku ze strany skupiny CORTIS. Nejprve vypovídala, že ji členové uvedené skupiny navštívili třikrát a jednou ji v pokoji napadli a popálili. V doplňujícím pohovoru vypověděla, že k verbálním a fyzickým útokům docházelo téměř každý den. Ale nezminila se, že by mělo dojít k nějakému vážnějšímu zranění. Až po přímém dotazu správního orgánu, zda byla i popálena, vypověděla, že ano. Další rozpory shledává správní orgány i ve výpovědích ohledně smrti žadatelčiny matky. V prvním pohovoru jmenovaná uvedla, že její matka zemřela v lednu 2007. V doplňujícím pohovoru uvedla obecný údaj "v průběhu roku 2007" a vypověděla, že se nemohla účastnit jejího pohřbu, neboť již byla v ČR. Správní orgán v této věci poukazuje na další informace, které poskytla a ze kterých se dá odvodit doba smrti její matky - žadatelka po smrti matky odešla ke strýci, u kterého žila deset měsíců, přičemž z vlasti měla odjet v únoru 2008. Z této časové posloupnosti je tedy zřejmé, že matčina pohřbu se účastnit mohla a její tvrzení jsou i v tomto dosti nevěrohodná. Správní orgán uvedl, že posuzoval prohlášení žadatelky i na pozadí informací, které se otázkou rituálního obřadu, tajných sekt a studentských bratrstev zabývají, např. Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům. Poukázal na činnost celé řady organizací u kterých mohla žadatelka hledat ochranu a pomoc v případě ohrožení.

Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě správního řízení shledal, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a azyl neudělil. Taktéž uvedl, že žadatelka o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Správní orgán dále uvedl, že se zabýval zejména zdravotním stavem, sociální a ekonomickou situací žadatelky, přičemž přihlédl i k jejímu věku. Na základě údajů sdělených žadatelkou v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po posouzení všech uvedených souvislostí nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.

Správní orgán uvedl v odůvodnění rozhodnutí, že při hodnocení, zda žadatelka splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, v platném znění, vycházel především z jejích výpovědí a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace v Nigérii. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie a Dánské imigrační služby ze dne 29. října 2009 - Společná britsko-dánská ověřovací mise do Lagosu a Abuje, Nigérie, 9. - 27. září 2007 a 5.-12. ledna 2008 - překlad vybraných částí - 4. 8. 2009, ze Zprávy o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 5. prosince 2008 a z Informace MZV ČR č.j. 98318/2010 ze dne 16. března 2010. Správní orgán rovněž

přihlédl k aktuálním informacím uvedeným v databázi ČTK. Žadatelka neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadatelce hrozí v případě návratu do Nigérie nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Po pečlivém posouzení výpovědi jmenované dospěl k závěru, že jí v případě návratu do vlasti žádné takové zacházení nehrozí. Žadatelka se v případě návratu do vlasti může při jakýchkoliv potížích s protiprávním jednáním vůči své osobě obrátit na kompetentní státní orgány či nevládní organizace a chránit tak svá práva.

Správní orgán dále uvedl, že nad rámec žadatelkou tvrzených obav se zabýval situací navrátilivších se neúspěšných žadatelů o azyl. Podle informací, např. Zprávy MV Velké Británie ze dne 5. 12. 2008 k žádnému postihu neúspěšných žadatelů o azyl nedochází. Tato zpráva hovoří i o tom, jak se k navraceným žadatelům o azyl chovají úředníci v Nigérii, vrátí-li se pouze s dočasným cestovním dokladem. Představitelé Vysoké komise Velké Británie v Abudži udržují pravidelné kontakty s nigerijskými nevládními organizacemi, přičemž žádná z těchto organizací se nezmínila o tom, že by byla zneužívána lidská práva vracejících se neúspěšných žadatelů o azyl. Lidé, vracející se s dočasnými cestovními doklady, jsou po příjezdu do Nigérie kontrolováni imigračními pracovníky a vyslýcháni. Účelem těchto výslechů je však pouze ověřit totožnost dané osoby a její národnost a dále zjistit, proč se daná osoba vrací do Nigérie pouze s dočasnými cestovními doklady. Jedná se o pouhou formalitu, která je součástí standardního postupu prováděného imigračními pracovníky. Po ověření totožnosti a národnosti ze strany imigrační služby je daná osoba imigrační kontrolou na letišti propuštěna a může volně pokračovat v cestě a zatýkání neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do země. Shrnul, že žadatelce v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné riziko vážné újmy v souvislosti s tím, že v zahraničí požádala o mezinárodní ochranu.

Dále uvedl, že lze konstatovat, že na území Nigerijské federativní republiky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, kterým by mohla být výše jmenovaná ohrožena na životě či lidské důstojnosti.

Případné vycestování výše uvedené žadatelky pak po posouzení informací o zemi jejího původu a skutečností jí sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Správní orgán rozhodující ve věci na základě správního řízení dospěl k závěru, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu, a doplňkovou ochranu neudělil.

Krajský soud provedl důkaz Informacemi o zemi původu žalobce, a to Informací Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 14.4.2009, Zprávou Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv za rok 2009 z 11.3.2010, Informací Ministerstva vnitra Velké Británie a Dánské imigrační služby z 29.10.2008, Informací švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 12.4.2010, Informací MZV ze dne 16.3.2010, Zprávou o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 5.12.2008, informací Infobanky ČTK.

Z těchto zpráv zjistil, že Ústava a zákon zakotvují práva ohledně svobody pohybu v rámci země, právo na cestování do zahraničí a návrat do země. Dle zprávy britsko-dánské ověřovací komise z r. 2008 cestování a podání žádosti o azyl není v Nigérii nezákonné. Policie nemá žádný právní základ pro zadržování a zatýkání neúspěšných žadatelů o azyl vracejících se do země. Představitelé Vysoké komise Velké Británie v Abudži udržují pravidelné kontakty s nigerijskými nevládními organizacemi, přičemž žádná z těchto organizací se nezmiňuje o tom, že by byla zneužívána lidská práva vracejících se neúspěšných žadatelů o azyl.

V Nigérii žijí tři velká etnika. Joruba, Igbo (převážně křesťané na jihu) a Hausa-Fulani (převážně muslimové na severu země). Celkem však na území Nigérie žije kolem 180-ti dalších menších etnik. Identifikace obyvatel v Nigérii je velkou výzvou již po mnoho desetiletí. Na rozdíl od francouzských kolonií zde nikdy neexistovala přesná evidence obyvatel. EU finančně přispívá na projekt centrální registru. **Vzhledem k rozlehlosti Nigérie a k existenci obrovských aglomerací je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů.** Nigerijští žadatelé mají i možnost volného pohybu a usazování se v 15-ti zemích Ekonomického společenství států západní Afriky. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po svém návratu do Nigérie nejsou postihováni ze strany oficiálních orgánů Nigérie. Postihu mohou čelit pouze ze strany zprostředkovatelů / pašeráků.

Charakteristickým znakem Nigérie je velké množství konfliktů. Většina z nich zřejmě vzniká z národnostních nebo náboženských příčin. Orgány justice existují na všech úrovních nigerijského státu a systém má federální strukturu. V dílčích státech, kde platí buď islámské právo Šarja nebo zvykové právo existují soudní instituce jednající podle příslušného práva.

Vnitřní přesídlení je možné pro jakoukoli dospělou ženu. Pro dospělé ženy je možné se přestěhovat a hledat si práci, aby se samy živily. Organizace WRAPA uvedla, že vnitřní přesídlení je podle zákona možné na základě práva na svobodu pohybu, kterou zaručuje nigerijská ústava z roku 1999.

Nigérie je federální stát, který se skládá ze 36 republik a území hlavního města a ve kterém žije přibližně 150 milionů obyvatel. V roce 2007 byl Umaru Musa Yar'Adua z vládnoucí Lidově demokratické strany (POP) zvolen do funkce prezidenta na čtyřleté funkční období; strana POP získala 70 procent křesel v centrálním zákonodárném sboru a 75 procent funkcí republikových guvernérů. Tyto volby byly neblaze poznamenány jevy, které mezinárodní i domácí pozorovatelé charakterizovali jako rozsáhlé podvody a závažná pochybení, včetně falšování hlasů a politického násilí. Činnost četných volebních tribunálů, které nadále projednávaly stížnosti podané poraženými stranami na všech úrovních, přinesla v průběhu sledovaného roku výsledky v podobě zrušení několika republikových a komunálních voleb.

Nigérie je demokratická federativní republika s pluralitním politickým systémem, která je tvořena 36 státy a územím hlavního města. Výkonná moc spočívá v rukou prezidenta, který je hlavou státu, prezidentem federace a vrchním velitelem ozbrojených sil. Prezident je volen na základě všeobecného volebního práva na období čtyř let. Zákonodárnou moc v zemi vykonává Národní shromáždění sestávající ze senátu a dolní sněmovny, 109 členný senát je tvořen třemi senátory z každého státu a jedním senátorem za území hlavního města federace, kteří jsou

volení v rámci všeobecných voleb na čtyři roky. Dolní sněmovna má 360 členů, kteří jsou rovněž voleni ve všeobecných volbách na čtyři roky. Ministři vlády jsou jmenováni prezidentem za schválení senátu.

Základní lidská práva a svobody jsou zakotveny v ústavě, včetně práva na život, práva na osobní svobodu, práva na spravedlivý soudní proces, svobody projevu a tisku, svobody vyznání a práva na důstojnost člověka. Činnost vlády v oblasti ochrany lidských práv je chabá, přičemž mezi nejčastější problémy patří mimosoudní nezákonné popravy osob, svévolné zatýkání a beztrestné používání nepřiměřených prostředků a prostředků vedoucích ke smrti obětí, včetně mučení, ze strany členů bezpečnostních sil. Soudní moc je do určité míry nezávislá; nicméně se zde i nadále projevuje vliv výkonné složky a korupce soudních pracovníků, zejména pak v rámci trestního soudního systému. Problém představuje i korupce v řadách vlády a úřednictva.

Teoreticky není pro ženu obtížné přestěhovat se v rámci Nigérie a tímto způsobem najít fyzické bezpečí. Pokud jde o zločinnost, Nigérie je relativně bezpečnou zemí.

Zákony klasifikují znásilnění jako trestný čin a pro pachatele odsouzené za znásilnění stanoví tresty odnětí svobody od 10 let až po doživotní trest odnětí svobody a také pokutu ve výši 200 000 naira (přibližně 1 330 USD), avšak společenské tlaky a stigma spojené s tím, když se někdo stane obětí znásilnění, snižovaly procento oznamovaných případů znásilnění a trestů uložených při odsouzení pachatele. Znásilňování bylo nadále epidemicky rozšířeno na univerzitách. V roce 2006 organizace Amnesty International vydala zprávu kritizující soudní systém za to, že z celkového počtu trestních stíhání za znásilnění byl odsuzující rozsudek vynesena pouze v 10 procentech těchto případů. V říjnu vláda zahájila realizaci svého programu amnestie v nížerské deltě, jehož cílem je rehabilitovat bývalé členy militantních skupin. V listopadu byla jedna skupina přestěhována do sousedství University of Port Harcourt, kde krátce nato bývalí členové militantních skupin znásilnili desítky studentek. Neobjevily se žádné zprávy o zatčeních, ale federální vláda a vláda republiky Rivers přesídlila tyto bývalé členy militantních skupin na neznámé místo. Ústava zaručuje rovnost a ochranu před diskriminací.

Ženy také zažívaly značnou ekonomickou diskriminaci. Neexistují zde žádné zákony zakazující ženám určité druhy zaměstnání, avšak ženy často zažívaly diskriminaci v rámci tradičních a náboženských zvyků. Polygamie je legální a byla nadále všeobecně praktikována v mnoha etnických a náboženských skupinách.

Od získání nezávislosti v roce 1960 vládla v Nigérii po většinu času vojenská diktatura. Když Republika Biafra, ležící na jihovýchodě země s velkými zásobami ropy, začala požadovat nezávislost, vypukla v roce 1967 tříletá občanská válka. V únoru 1999 se země pokusila učinit další krok směrem k demokracii, když v prezidentských volbách zvítězil bývalý generál Olusegun Obasanjo, který kandidoval za Lidovou demokratickou stranu (Peoples Democratic Party, POP). Politický systém v Nigérii je charakterizován systematickým uplatňováním násilí ze

strany politiků a politických elit, korupcí na úkor obyvatelstva a beztrestností odpovědných představitelů.

Identifikace obyvatel v Nigérii je velkou výzvou již po mnoho desetiletí. Na rozdíl od francouzských kolonií zde nikdy neexistovala přesná evidence obyvatel. EU finančně přispívá na projekt centrálního registru. Po neúspěchu několika předchozích projektů Nigerijská federativní republika zavedla vystavování nových občanských průkazů na základě zákona č. 23/2007 Sb. ze dne 25.5.2007. Opatření si občanského průkazu není povinností. Existuje pouze na dobrovolné bázi. V současné době je vydávání nových občanských průkazů paralyzováno. Držiteli karty je přiděleno jedinečné identifikační číslo. Číslo zůstává držiteli po celý jeho život a nemění se s vydáním nového OP z důvodů vypršení platnosti, provedení změn či jeho výměny.

Mnoho pastorů vydělává "hříšné" peníze kazatelstvím a exorcismem. Zapletení do obchodu s dívkami nelze vyloučit. ZÚ ČR v Abuji však takové případy neregistruje. V posledních dvou letech to byly pouze dvě delegace na náboženský kongres. Mezi žadateli nebyla žádná žena. Vzhledem k rozlehlosti Nigérie (téměř 1 mil. km²) a k existenci obrovských aglomerací (Kano, Lagos aj.) je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Nigerijští žadatelé mají i možnost volného pohybu a usazování se v patnácti zemích Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOW AS).

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se podle § 2 odst.8 zákona o azylu, pro účely tohoto zákona, považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště,

pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.

Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi . Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi (odst.3).

Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany podle odst. třetího je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobkyní v tomto řízení, o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud zjistil, že neopustila zemi původu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně ve správním řízení objasnila, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z členů organizace CORTIS, kteří jí měli nutit ke vstupu do skupiny.

Lze mít pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobkyně ve správním řízení. Žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany nenapsala vlastní rukou s odůvodněním, že neumí psát. Ve své výpovědi však tvrdila, že studovala vysokou školu. Žalobkyně dále tvrdila, že absolvovala 4 roky vysoké školy, posléze však uvedla, že na konci druhého ročníku ze školy odešla. Pokud se jedná o nátlak ze strany členů skupiny CORTIS, pak výpověď žalobkyně je rovněž nevěrohodná, když vypověděla, že členové skupiny jí navštívili třikrát a jednou ji v pokoji napadli a popálili, posléze uvedla, že k verbálním a fyzickým útokům docházelo téměř každý den. Sama se nevyjadřovala k tomu, zda členové skupiny CORTIS jí způsobili vážná zranění, teprve po přímém dotazu správního orgánu sdělila, že byla popálena. Pokud se jedná o úmrtí matky žalobkyně pak žalobkyně vypověděla, že její matka zemřela v lednu 2007, později sdělila, že se nemohla účastnit pohřbu matky, neboť byla již v ČR, přičemž z vlasti dle svého tvrzení odjela v únoru 2008. Pokud by bylo pravdivé její tvrzení o tom, že její matka zemřela v lednu 2007 a že z vlasti odjela v únoru 2008, pak by se mohla pohřbu matky zúčastnit.

Z obsahu zpráv, jak jsou výše uvedeny vyplývá, že žalobkyně může v případě, že se bude cítit ve vlasti ohrožena, hledat ochranu a pomoc u celé řady organizací. Vzhledem k rozlehlosti Nigérie a k existenci obrovských aglomerací je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Nigerijští občané mají možnost volného pohybu nejen ve své vlasti, ale i v patnácti zemích ECOWAS. Žalobkyně se neobrátila s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány policie, nevládní mezinárodní

organizace ani policii. Při posuzování možnosti vnitřní ochrany dospěl soud k závěru, že jiná část země původu je pro žalobkyni dostupná, přesun do jiné části země je účinným řešením proti případnému pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, žalobkyni nehrozí návrat do původní oblasti a ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Jednání soukromých osob, kterého se žalobkyně obává státní orgány nepodporují. V Nigérii existují organizace na ochranu žen před diskriminací. Žalobkyně má možnost se přestěhovat do jiného místa ve vlasti. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně po dobu 10 měsíců, co žila u svého strýce v Lagosu nebyla soukromými osobami ohrožována, vyřídila si cestovní doklad, na který vycestovala.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody nelze tomuto ustanovení podřadit. Žalobkyně neprokázala a ani netvrdila, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod. Nebylo prokázáno, že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo na základě zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Skutečnost, že žalobkyně má v zemi původu obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobkyně dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vyvráceny.

Žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu a nesplňuje ani podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb., neboť nebylo zjištěno, že v jejím případě jsou důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by jí skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či

ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu).

Jak vážná újma, tak pronásledování může hrozit jak ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, tak i ze strany nestátních původců, tedy soukromých osob. Má se za to, že ochrana je poskytována tehdy, jestliže stát, strany nebo organizace, které ovládají stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. V daném případě bylo prokázáno, že stát je schopen i ochoten poskytnout před pronásledováním či vážnou újmu ochranu, když činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování či způsobení vážné újmy.

Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Žalobkyně nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, když žalovaný při posuzování žádosti žalobkyně postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Dbal na zachování všech práv žalobkyně garantovaných jí právním řádem České republiky. Jak bylo zjištěno z pohovoru s žalobkyní, žalobkyně měla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Námitky žalobkyně uvedené pod bodem II. žaloby jsou dle názoru krajského soudu jednak nedůvodné a jednak nekonkrétní.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobkyni podle shora cit. ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobkyně může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovaný náklady řízení nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18. května 2012

Samosoudkyně:

JUDr. Bohuslava Drahošová